

PRED LETI sem se še kot študent delovne terapije srečal z odvisniki od prepovedanih drog na Centru za mentalno zdravje, na detoksikaciji. Še posebej mi je ostal v spominu pogovor s 16 let starim dekletom. V pogovoru je opisala svojo zares težko življenjsko zgodbo, ki jo je reševala z begom v odvisnost. V tem pogovoru je dejala, da ne vidi smisla življenja in takrat sem ji želel spregovoriti o Bogu, vendar sem molčal.

Že dolgo sem čutil v sebi klic, da bi postal duhovnik, vendar sem se mu stalno upiral. Takrat pa me je streznilo, postavilo na trdna tla, da sem rekel DA. V sebi sem čutil, da je potrebno prinašati veselo novico, evangelij, ubogim, vsem ubogim, brez izjeme.

Ko sva se nek večer meseca marca 2001 s kaplanom vračala iz kina, mi je zaupal svojo željo, da bi z mladimi na župniji rad molil križev pot, katerega dogajanje bi bilo danes. V tistem trenutku me je prešinilo, da bi lahko Jezusa na križevem potu srečali tudi v osebi odvisnika od prepovedanih drog. Tako je nastal ta križev pot odvisnika v noči od 1.00 pa tja do 4.00 zjutraj.

Mnogi imajo težavo moliti križev pot, kjer ni glavna oseba Jezus Kristus, ki nam je prinesel odrešenje. Vendar videti moramo tudi nakazano upanje, da zlo ne more zmagati. Jezus Kristus nam je prinesel odrešenje. To odrešenje pa si moramo prinašati drug drugemu tako, da si na naši poti pomagamo. In če primerjamo življenje odvisnika s priliko o usmiljenem Samarijanu iz Svetega pisma (prim. Lk 10,25-37), je na nas, kako bomo odreagirali. Ali bomo v primeru, ko srečamo odvisnika, odigrali vlogo duhovnika in levita

in bomo šli po drugi strani ceste mimo njega? Ali pa bomo odigrali vlogo usmiljenega Samarijana in se sklonili k ubogemu?

Dolžnost tistega, ki se je odločil hoditi za Kristusom, je v tem, da prinaša veselo novico ubogim (Lk 4,18-19), vsem ubogim, brez izjeme. Na nas je, ali mu bomo pomagali, da spremeni negativno podobo o sebi in družbi. Na nas je, da mu prinesemo veselo novico – evangelij. Na nas je, da prepoznamo uboge, ki so med nami in jim ponudimo roko. Na nas je, kaj nam bo Jezus rekel ob poslednji sodbi: ali bo to stavek: »Karkoli ste storili enemu teh mojih najmlajših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40b), ali bo to stavek: »Kolikor niste storili enemu od teh najmanjših, tudi meni niste storili« (Mt 25,45b).

Hvala takratnemu kaplanu Boštjanu za spodbudo pri pisanju tega križevega pota.

Hvala Davidu Abramcu za slike.

Aleš Tomašević

TEŽKO JE MOLITI križev pot, kjer ni glavna oseba Jezus Kristus. On je tisti, ki je trpel za nas, da bi nam bili odpuščeni grehi, da bi imeli večno življenje. Njegovo trpljenje ni bilo zaman.

Jezus Kristus je trpel tudi za odvisnike. Zakaj, saj vendar toliko tistih, ki ne dočakajo ozdravitve, odneha sredi terapije ali pa sploh ne želijo zapustiti svet omame. Vsak ima zato svoj razlog. Je bilo Jezusovo trpljenje zanje sploh smiselno?

Z Jezusom so trpeli apostoli, mati Marija, ljudje, ki so videli njegova dobra dela, njegove čudeže. Vsak je imel pomembno vlogo na njegovi trnovi poti na Golgoti. Kaj pa starši in prijatelji odvisnika? Okolica? Koliko jih trpi z njimi, za njih? Nekateri jih obsojamo/-jo. Je Jezus trpel tudi za nas, da teža obsojanja ne bi bila pretežka? Da bi trpeči lažje trpeli?

Na žalost pri odvisnikih največkrat zmaga smrt. Jezusovo trpljenje pa prinese zmago nad smrtjo. Tudi nad smrtjo odvisnika. (A. T.)

Srečanje z ljudmi, ki so postali žrtve odvisnosti od mamil, lahko rodi zelo različna občutja; v javnosti srečujemo vse od obsojanja in zgražanja pa tja do sočutja in pomoči, pač glede na to, koliko je kdo ob tem osebno prizadet, kot so domači in prijatelji, pa tudi od tega, koliko je kdo sposoben čutiti resnično tragiko človeka, ki v odvisnosti izgublja resnično vsebino svojega življenja in svojo človečnost ter bolečino njegovih bližnjih, ki to vidijo, ne morejo pa pomagati. V križevem potu odvisnika se razodeva eno in drugo. Zgodbe raz-

ličnih odvisnikov, ki so strnjene v eno zgodbo križevega pota ali pa samo ena zgodba, ki je lahko dokaj realistična. Ta križev pot ni le literarno delo, ampak življenjska zgodba. Kakor v ozadju začuti človek apostola, ki govori o treh virih zla: o slabosti lastne narave, o ljudeh, ki jih je zaslužjilo zlo in čisto zadaj kneza teme. Spretno je nakazano značilno nihanje razpoloženja, ki se pne od navdušenja za vse dobro in pada v popolno obupno brezvoljnost, odločilnost posameznih trenutkov, začenši s prvim korakom, ki ni odločitev, ampak popuščanje skušnjavi; resnične odločitve so namreč pozitivne, in primerjava s potjo Božjega Sina je zelo smiselno urejena. (A. S.)

Križev pot odvisnika se dogaja danes na ulici – kakor se je dogajala Jezusova pot od Pilatove hiše do Golgote. Ta križev pot vstopa v domove, družine, prijateljstva, zdravstvene ustanove; prizadene medčloveške odnose, predvsem pa zmaliči človeško dostojanstvo. Aleševa pot vodi preko sveta omame v popolno odtujitev in končno v smrt. Vrtinec je tako močan, da pomete z vsemi, ki ponudijo Alešu roko v pomoč. Pojavijo se tudi vedno novi sodelavci teme, ki izkoriščajo njegovo stisko za lastno naslado.

Zanimivo je dejstvo, da v Aleševo življenje ne vstopi kristjan. Zanj se zdi, da se celo strinja s Pilatovo smrtno obsodbo. Lahko le slišimo njegovo pritajenje mrmranje: »Si je že zaslužil. Saj je vedel, v kaj se spušča. Naj se reši, če se more!« A enkrat je bila Aleševa pot že prehojena. Tisti, ki jo je prehodil, ga ne obsoja. V Aleševem spačenem, umirajočem obrazu lahko prepoznamo Gospodov obraz pred smrtjo. (M. J.)

Ko sem se prvič lotil branja križevega pota odvisnika, so mi ob koncu prišle na misel mnoge osebe, ki so končale zemeljsko potovanje prav zaradi prevelikega odmerka droge. Poznal sem jih, bili so del mojega življenja. Nastopal

sem kot oseba na njihovem križevem potu. Prevelik odmerek – 'overdose' – je puščal njihova telesa resnično med vagoni, po kletih, v parkih, na WC-jih ... Postaje tega križevega pota so resničnost, na katerih, vsaj na neki način, nastopamo mi vsi. Prepričan sem, da mnogi ne povezujejo življenja odvisnikov s postajami križevega pota. Mnogi padci, srečanja, zrenje lastnim staršem in prijateljem v oči, laži, poskusi zdravljenja ... in ponovno je lahko usoden samo en »šut« in nadaljuje se pot smrti. Vsem kristjanom naj bo spoznanje, da vsak s svojim opravljanjem poslanstva prinaša odrešenjski vidik na križevem potu mnogih. (R. F.)

Priprava

*O pridite stvari, kaj, glejte, se godi,
edini Božji Sin strašno za nas trpi.*

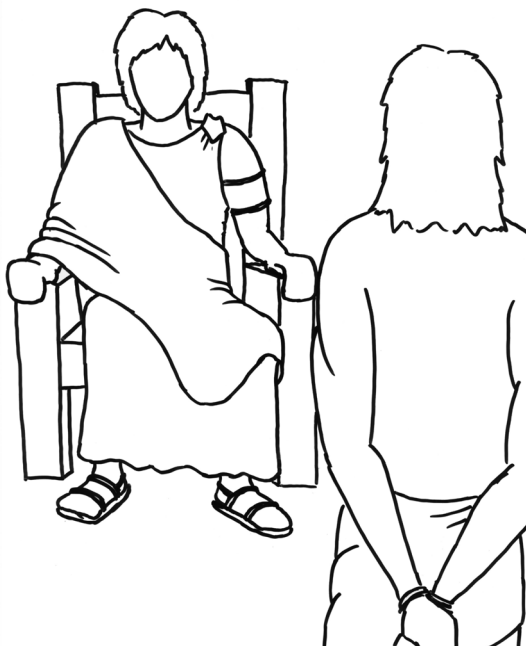
Gospod Jezus, rekel si: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mr 8,34b). Zdaj hočemo za teboj. Daj, da živo začutimo, kaj vse si pretrpel za nas. Odpri nam oči, da bomo videli in spoznali, kako velika je tvoja ljubezen do nas. Da bomo spoznali tvoj križev pot od Pilatove hiše na goro Golgoto v odvisnikih, brezdomcih, nerojenih otrocih, alkoholikih in drugih preizkušanih bratih in sestrah. Trpel si za našo nepokorščino in naše grehe. Ob misli na tvoje usmiljenje ti priporočamo sebe, svoje grehe in svoje težave; vse ljudi in naše drage; še posebno naše preizkušene brate in sestre, ki hodijo tvoj križev pot danes.

1. postaja

Razbičan, zapljuvan in kronan, zasram'van,
pred sodni stol zdaj gre, nedolžen v smrt izdan.

PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Aleš je prišel v srednjo šolo v Ljubljano. Stanoval je v dijaškem domu. Do šole je imel deset minut hoje po Ljubljani. Rešil se je domačega varstva, budnega očesa obeh staršev. Končno je bil svoboden.

Prvič se je srečal z mamili, ko so bili na praznovanju rojstnih dni ob Savi. Čez noč so pobegnili iz dijaškega doma. Pokadili so kar nekaj »joints«, kar nekaj cigaret marihuane – trave.

Čez nekaj mesecev, ko mu je postala trava ob vikendih že rutina, nekaj normalnega, mu je znanec ponudil več.

»Še bolj te bo odneslo. Še bolje se boš imel. Tu imaš zavojček. Poskusi,« mu je prigovarjal znanec Gorazd. Prigovarjanja kar ni hotelo biti konec, vendar je Aleš tokrat zavojček skrbno spravil v žep. Ni hotel biti sam, ko si bo heroin prvič dal v žilo. Priložnost se je kmalu ponudila. Bili so na zabavi. Poklical je prijatelja Davida, ki je bil že dolgo na igli.

»Pomagaj mi. Zame je to prvič,« ga je prosil. David se je sprva branil in mu ni hotel pomagati, vendar je kmalu popustil njegovemu prigovarjanju. Pripravil je vse potrebno in mu prvič dal heroin v žilo.

**Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.**